Dosar nr.2i-1686-1/18

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 20 martie 2025 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 01 aprilie 2025

Judecătoria Chişinău (sediul Central)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Alvina GRAUR

Cu participarea:
Reprezentantului intervenientului accesoriu Biroul Vamal Centru – *****
În lipsa:
Lichidatorului SRL ”Tehprotect Grup” – *****, legal citat
Pîrîtei – *****, legal citată
Reprezentantului intervenientului accesoriu Biroul Vamal Nord, legal citat

Examinînd în ședința de judecată publică cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL ”Tehprotect Grup” către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele participanţilor la proces.

La 12.02.2022 lichidatorul SRL ”Tehprotect Grup”, ***** a înaintat cerere de chemare în judecată către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil prin încasarea din contul pîrîtei a sumei creanțelor conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 3 127 380,49 lei.

În motivarea cererii s-a indicat că față de SRL ”Tehprotect Grup” a fost intentat proces de insolvabilitate, iar în cadrul administrării întreprinderii lichidatorul a constatat insuficienţa masei debitoare pentru executarea integrală a creanţelor tuturor creditorilor.

Valoarea totală a creanţelor identificate şi validate în cadrul procedurii iniţiate şi care nu este acoperită de masa debitoare este de 3 127 380,49 lei.

Pîrîta ***** deținea funcția de administrator al SRL ”Tehprotect Grup” la data intentării procesului de insolvabilitate.

În drept a făcut trimitere la prevederile art. art. 247, 248, alin. (1), lit. e) și h) din Legea insolvabilității și a solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul pîrîților a sumei creanțelor conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 3 127 380,49 lei.

În ședința de judecată reprezentantul intervenientului accesoriu Biroul Vamal Centru – ***** a susținut acțiunea, solicitînd admiterea acesteia.

În ședința de judecată reprezentantul SRL ”Tehprotect Grup” (în procedura falimentului simplificat) – lichidatorul ***** nu s-a prezentat, deși a fost legal citată (f.d. 65). A solicitat examinarea cauzei în lipsa sa (f.d. 66-70), astfel încît, în temeiul art. 206, alin. (1) CPC, s-a dispus examinarea cauzei în lipsa sa.

În ședința de judecată pîrîta ***** nu s-au prezentat, deși a fost legal citată (f.d. 64). Motivele neprezentării la proces la cunoștința instanței de judecată nu le-a adus, cerere de amînare nu a depus. Astfel, în temeiul art. 206, alin. (3) CPC s-a dispus examinarea cauzei în lipsa sa.

În ședința de judecată reprezentantul intervenientului accesoriu Biroul Vamal Nord nu s-a prezentat, deși a fost legal citat (f.d. 43). Motivele neprezentării la proces la cunoștința instanței de judecată nu le-a adus, cerere de amînare nu a depus, astfel încît, în temeiul art. 206, alin. (5) CPC, s-a dispus examinarea cauzei în lipsa reprezentantului Biroului Vamal Nord. Totodată, a depus referință prin care a solicitat admiterea acțiunii (f.d. 44-49).

Aprecierea instanţei.

Examinând cererea de chemare în judecată și materialele dosarului, instanţa de insolvabilitate consideră necesar de a respinge cererea de chemare în judecată, reieșind din următoarele considerente.

Din prevederile art. 1, alin. (1), 9, alin. (2), lit. f), 15, 16, lit. b) și g), 19 și 1998 Cod civil rezultă un principiu care corespunde unor cerințe de etică și echitate socială, cît și unor cerințe ale securității juridice: principiul răspunderii juridice pentru fapte ilicite cauzatoare de prejudicii, esența căruia constă în aceea că orice faptă a unei persoane, care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe acela din a cărui culpă s-a cauzat, a-l repara integral.

Astfel, conform art. 1, alin. (1) Cod Civil al RM, rezultă că legislaţia civilă este întemeiată pe recunoaşterea egalităţii participanţilor la raporturile reglementate de ea, protecția vieții intime, private și de familie, recunoașterea inviolabilităţii proprietăţii, a libertăţii contractuale, protecția bunei-credințe, protecția consumatorului, recunoașterea inadmisibilităţii imixtiunii în afacerile private, necesităţii de realizare liberă a drepturilor civile, *de garantare a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost lezată* (s.i.) şi de apărare a lor de către organele de jurisdicție competente.

La fel, din prevederile art. 9 alin. (2), lit. f) Cod Civil al RM rezultă că, drepturile şi obligaţiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Din prevederile art. 15 alin. (1) Cod Civil al RM rezultă că, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară, iar din prevederile art. 16, lit. g) Cod Civil al RM rezultă că, una din metodele de apărare a drepturilor subiective civile este repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial.

În acest sens, art. 19 alin. (1) Cod Civil al RM prevede că, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

Și art. 776 Cod Civil al RM prevede că, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Din prevederile art. 1998 alin. (1) Cod Civil al RM rezultă că, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Astfel, este incontestabil faptul că drepturile şi obligaţiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Din ansamblul prevederilor legale menționate mai sus rezultă că pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer a fi întrunite cumulativ următoarele condiții, și anume:

a) Existența unui prejudiciu;
b) Existența unei fapte ilicite;
c) Existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu;
d) Existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul.

Din prevederile art. 247 din Legea insolvabilității rezultă:

(1) În sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), administratorii societăţilor comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Astfel, legiuitorul a inclus în categoria „membrilor organelor de conducere" ale debitorului insolvabil persoane cu răspundere patrimonială diferită și cu capacitate diferită de a influența activitatea insolvabilului.

Instanța de judecată apreciază că răspunderea juridică civilă a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil reglementată de art. 247, 248 din Legea insolvabilității, are o natură delictuală, antrenîndu-se pentru faptele expres prevăzute de lege (art. 248, alin. (1), lit. a)-i) + art. 27, alin. (4) din Legea insolvabilității) și își are fundamentul juridic în prevederile art. 184, alin. (2) Cod civil din care rezultă că membrul persoanei juridice nu răspunde pentru obligaţiile persoanei juridice, iar persoana juridică nu răspunde pentru obligaţiile membrului, *cu excepţiile stabilite de lege* (s.i.) sau de actul de constituire. Prin urmare, în Legea insolvabilității se reglementează excepțiile de la regula de drept comun conform căreia membrul persoanei juridice nu răspunde pentru obligaţiile persoanei juridice.

Angajarea răspunderii civile delictuale, în general, presupune întrunirea anumitor *condiții generale* menționate mai sus (prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția).

Ca principiu de bază, instanța de judecată apreciază, că aceste *condiții generale* trebuie să fie prezente și în cazul angajării răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Totodată, pe lîngă aceste condiții generale, ale răspunderii civile și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar să fie îndeplinite și anumite *condiții speciale*, prevăzute de art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității.

Din prevederile art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității rezultă: dacă în cadrul procesului sînt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariţia stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului instanţa de insolvabilitate poate dispune ca *o parte* (s.i.) din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni:

a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal;
b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului;

c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului;

d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate;

e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire;

f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori;

h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14;

i) comiterea altor acţiuni care au adus daune proprietăţii debitorului.

Astfel, existența a cel puțin uneia dintre aceste condiții speciale, menționate la art. 248, alin. (1), lit. a)-i) din Legea insolvabilității alături de condițiile generale ale răspunderii civile menționate mai sus, generează un raport juridic civil de natură delictuală, care se caracterizează sub aspectul conținutului său, în dreptul administratorului insolvabilității/lichidatorului de a pretinde de la membrii organelor de conducere a debitorului insolvabil precum și de la orice altă persoană să suporte o parte din datoriile debitorului insolvabil, dacă aceștea au cauzat insolvabilitatea debitorului prin una dintre acţiunile prevăzute de art. 248, alin. (1), lit. a)-i) din Legea insolvabilității.

Pe lîngă aceste condiții generale și speciale ale răspunderii civile delictuale și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar ca aceste persoane să fi deținut calitatea de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în sensul specificat la art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității la data intentării procesului de insolvabilitate sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Aceasta, însă, este regula generală, de la care se admit excepții, legiuitorul menționînd în textul art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității cu referire la subiecții de drept pasibili să fie atrași la răspundere subsidiară sintagma ”precum și de orice altă persoană”, condiția de bază fiind ca între acțiunile ilicite imputabile membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil sau oricărei alte persoane și cauzarea stării de insolvabilitate a debitorului să existe o legătură cauzală directă.

Astfel, din prevederile art. 247, alin. (2) din Legea insolvabilității rezultă că prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Din prevederile art. 122, alin. (1) CPC rezultă că circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei, rezultă că pîrîta ***** deținea funcția de administrator al SRL ”Tehprotect Grup” la data intentării procesului de insolvabilitate (f.d. 13).

Astfel, prin raportare la prevederile art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității, ***** deținea statut de membru al organelor de conducere al debitorului insolvabil, reieșind din calitatea sa de administrator al SRL ”Tehprotect Grup”.

Deci, la caz este întrunită premisa generală de angajare a răspunderii subsidiare a pîrîtei *****, stabilindu-se cert că aceasta deținea statut de membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil în ultimele 24 luni anterioare intentării procesului de insolvabilitate, reieșind din calitatea sa de administrator al SRL ”Tehprotect Grup”.

Însă, această premisă generală prin sine însăși nu este suficientă pentru a atrage la răspundere civilă delictuală subsidiară un membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil, fiind necesar să fie întrunite *condițiile generale* de angajare a răspunderii civile delictuale (fapta ilicită, prejudiciu, raport de cauzalitate și vinovăție), și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar să fie îndeplinită cel puțin una din *condițiile speciale* de angajare a răspunderii civile delictuale, prevăzute de art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității.

La examinarea chestiunii privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, instanța de judecată se va conduce de prevederile art. 1998, alin. (2) Cod civil, din care rezultă că prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege și de prevederile art. 1998, alin. (3) Cod civil, din care rezultă că o altă persoană decît autorul prejudiciului este obligată să repare prejudiciul numai în cazurile expres prevăzute de lege.

La fel, instanța de judecată se va conduce și de prevederile art. 240, alin. (3) CPC, din care rezultă că instanța de judecată adoptă hotărîrea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant și art. 118, alin. (1) CPC din care rezultă că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Din cuprinsul cererii de chemare în judecată rezultă că reclamantul a invocat expres ca temeiuri de atragere la răspundere subsidiară prevederile art. 247, 248, alin. (1), lit. e) și h) din Legea insolvabilității.

Desi în cererea de chemare în judecată s-a subliniat art. 248, alin. (1), lit. d) din Legea insolvabilității, însă concținutul invocate se referă la lit. e) din acest articol, respectiv, instanța de judecată va examina cauza reieșind din temeiul de drept prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. e) și nu d) din Legea insolvabilității

Astfel, instanța de judecată va reieși la examinarea cauzei din temeiurile de drept invocate de reclamant în mod expres în cererea sa de chemare în judecată.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. e)* din Legea insolvabilității invocat de reclamant în cererea de chemare în judecată și imputat pîrîtei, ce se referă la *ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii*, precum şi *contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire*, instanța de judecată relevă că reclamantul nu a argumentat și nici nu a menționat cum anume pîrîta a comis acest delict, iar la dosar lipsesc în acest sens careva probe pertinente și admisibile din care ar rezulta comiterea de către pîrîtă a faptelor prevăzute de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității, contrar prevederilor art. 118, alin. (1) CPC.

Instanța de judecată relevă că reieșind din prevederile art. 18 alin. (1) şi alin. (2) lit. a) al Legii contabilităţii și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, răspunderea pentru ţinerea contabilităţii şi raportarea financiară revine conducătorului, administratorului pentru entitățile indicate la art. 2 lit. a) - persoanele juridice care desfăşoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare.

În conformitate cu art. 18, alin. (3), lit. a), f) și h) al Legii contabilităţii şi raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, persoanele indicate la alin. (2) sînt obligate să asigure organizarea şi ţinerea contabilităţii în mod continuu din data înregistrării de stat a entităţii pînă la data lichidării acesteia; să asigure documentarea faptelor economice şi reflectarea acestora în contabilitate; să asigure întocmirea, prezentarea şi publicarea, după caz, a situaţiilor financiare în conformitate cu prezenta lege, standardele de contabilitate și alte acte normative prevăzute la art. 8 alin. (1).

Conform art. 72 alin. (4) din Legea cu privire la societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, administratorul asigură ţinerea contabilităţii societăţii, precum şi a registrelor societăţii prevăzute de lege şi de actul de constituire, şi informează asociaţii cu privire la starea de lucruri şi la gestiunea societăţii.

Potrivit art. 34 al Legii contabilităţii și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, entitățile și persoanele care încalcă prevederile prezentei legi poartă răspundere disciplinară, *civilă* (s.i.), contravențională și/sau penală, conform legislaţiei în vigoare.

Reieşind din prevederile legale sus-menţionate, obligativitatea ţinerii contabilităţii şi raportării financiare în cadrul persoanelor juridice care desfăşoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare îi revine administratorului societății comerciale.

Faptul că pîrîta nu au transmis către lichidator actele de evidență contabilă a întreprinderii nu poate fi încadrat în componența delictuală prevăzută de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității și nici nu a generat starea de insolvabilitate a S.R.L. ”Tehprotect Grup”.

Neprezentarea actelor contabile și documentelor activității economice nu echivalează cu lipsa evidenței contabile la entitate.

Pentru neprezentarea de către persoanele responsabile ale entității a actelor contabile și documentelor activității economice legiuitorul a prevăzut un temei distict de atragere la răspundere subsidiră prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu art. 27, alin. (4) din Legea insolvabilității.

Totodată, prin sine însăși simplul fapt al neexecutării ordinului sau notificării lichidatorului de transmitre a actelor contabile și a bunurilor întreprinderii insolvabile nu poate genera nici un raport juridic civil de răspundere delictuală a persoanei obligate în acest sens. Pentru aceasta este necesar, să fie întrunite condițiile generale ale răspunderii civile delictuale. Ori, lichidatorul, chiar și în situația neconstatată la caz cînd pîrîta ar fi recepționat ordinul sau notificarea corespunzătoare (f.d. 27-28; 29), urma să probeze legătura cauzală dintre mărimea sumei pretense spre încasare de la pîrîtă și inacțiunile de netransmitere a actelor contabile și bunurilor întreprinderii, deja după intentarea procesului de insolvabilitate.

Deci, art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu prevederile art. 27, alin. (3) și (4) din aceeași lege are specificul său și anume:

- inacțiunile prevăzute la acest articol, 27, alin. (3) din lege nu duc la apariția stării de insolvabilitate, această stare fiind deja constatată prin hotărîrea instanței de insolvabilitate;
- netransmiterea actelor și documentele de evidenţă contabilă prevăzute de art. 27, alin. (3) din Legea insolvabilității duce la încasarea doar a obligațiilor, apărute după expirarea termenului prevăzut la art. 27, alin. (3) din Legea insolvabilității, neavând relevanță suma creanțelor validate în cadrul procesului de insolvabilitate. Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urmau a fi stabilite obligațiile debitorului

apărute după expirarea acestui termen și legătura cauzală între netransmiterea de către persoanele responsabile ale debitorului insolvabil a actelor și documentele de evidenţă și aceste obligații, ceea ce nu s-a făcut de către lichidator.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamantul nu a probat sub nici o formă existența faptei, adică a temeiului de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîtei prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. e) și art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu prevederile art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

De asemenea, reclamantul nu a demonstrat legătura cauzală dintre temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. e) și art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu prevederile art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității și cauzarea stării de insolvabilitate. Instanța de insolvabilitate relevă că reclamantul urma să probeze în cadrul examinării acestei cauze nu doar această faptă prin raportare la prevederile art. 248, alin. (1), lit. e) și art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu prevederile art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, ci și legătura cauzală dintre această faptă și suma pretinsă a fi încasată de la pîrîți, ceea ce nu s-a realizat pe parcursul examinării cauzei, contrar prevederilor art. 118, alin. (1) CPC.

Prin urmare, cu referire la temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. e) și art. 248, alin. (1), lit. i) coroborat cu prevederile art. 27, alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, instanța de judecată a stabilit cert că, la caz, nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale față de ambii pîrîtă.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de *art. 248, alin. (1), lit. h)* din Legea insolvabilității invocat de reprezentantul reclamantului, instanța de judecată relevă următoarele.

Temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității poate fi imputat doar administratorului societății cu răspundere limitată, pornind de la premisa că reieșind din prevederile art. 177, alin. (1) Cod civil persoana juridică își exercită, de la data constituirii, drepturile și își execută obligațiile prin administrator, art. 69, alin. (1) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007 care prevede că societatea trebuie să aibă unul sau mai mulţi administratori, care administrează societatea şi o reprezintă, precum și prevederile art. 72, alin. (7) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, din care rezultă că în cazul apariţiei indiciilor de insolvabilitate, *administratorul* (s.i.) este obligat să depună imediat, dar nu mai tîrziu decît la expirarea unei luni, cerere introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate dacă asociaţii nu vor acoperi pierderile.

Corespunzător, din cercul subiecților prevăzuți de art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității, faptul nedepunerii cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3) și art. art. 72, alin. (7) din Legea privind societăţile cu răspundere limitată, prevăzut ca temei de atragere la răspundere subsidiară în art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, îi poate fi imputat doar administratorului unei societăți cu răspundere limitată, și nicidecum altor categorii de membri ai organelor de conducere a debitorului insolvabil sau altor persoane.

Conform art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, debitorul este obligat să depună cererea introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor indicate în prezentul articol la alin. (2) și la art. 10 alin. (2), iar conform alin. (4) al aceluiași articol dacă debitorul nu depune cererea introductivă în cazurile

și în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislația în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociații cu răspundere nelimitată și lichidatorul debitorului răspund subsidiar în fața creditorilor pentru obligațiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3).

Instanța de insolvabilitate relevă că inacțiunea prevăzută de art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, adică nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14, spre deosebire de celelalte temeiuri, prevăzute în art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității, are specificul său și anume:

- inacțiunile prevăzute la acest articol nu duc la apariția stării de insolvabilitate, or, anume apariția acestei stări de insolvabilitate îl obligă pe administratorul societății comerciale să depună cerere introductivă;
- nedepunerea cererii introductive, duce la încasarea doar a obligațiilor, apărute după expirarea termenului prevăzut la art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, neavând relevanță suma creanțelor validate în cadrul procesului de insolvabilitate. Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urma a fi stabilită data survenirii stării de insolvabilitate, termenul limită de depunere a cererii introductive, obligațiile, apărute după expirarea acestui termen.

La caz, reprezentantul reclamantului a invocat prevederile acestui articol fără a concretiza aceste date, care însă sunt de o importanță majoră în vederea stabilirii premiselor și condițiilor de atragere la răspundere subsidiară în temeiul art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității.

Nu ține de competența instanței de insolvabilitate de a stabili aceste date de sine stătător, în baza probelor anexate, aceasta fiind obligația administratorului insolvabilității sau lichidatorului, după caz, instanța de judecată examinînd cauza prin prisma prevederilor art. 240, alin. (3) CPC și în baza probelor anexate la materialele dosarului.

La materialele dosarului nu au fost anexate nici un fel de probe din care ar rezulta cert data la care a survenit starea de insolvabilitate a SRL ”Tehprotect Grup”, iar instanța de judecată nu poate să-și bazeze hotărîrea sa pe presupunerile reprezentantului reclamatului, care nu sunt confirmate prin nici un fel de mijloace de probă, ci doar pe fapte cert stabilite în procesul examinării cauzei, confirmate prin probe admisibile și pertinente.

Survenirea temeiului general de intentarea a procesului de insolvabilitate poate fi determinat doar în coraport cu starea financiară generală a societăţii comerciale, existenţa sau lipsa bunurilor mobile şi imobile, a rulajelor financiare pe conturile bancare deţinute, precum şi alte date care descriu tabloul patrimonial al debitorului la o anumită dată calendaristică și nu prin raportare la data scadența obligațiilor în baza unor contracte de credit private în mod izolat la care reclamantul a făcut referire în cererea de chemare în judecată.

În afară de aceasta, nu s-a probat sub nici o formă legătura cauzală dintre suma pretinsă de reclamant a fi încasată în mărime de 3 127 380,49 lei și inacțiunea administratorului SRL ”Tehprotect Grup” de nedepunere a cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, ținînd cont de specificul acestui temei de atragere la răspundere subsidiară la care s-a făcut referire mai sus.

Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urmau a fi stabilite obligațiile debitorului apărute după expirarea acestui termen și legătura cauzală între nedepunerea în termen a cererii introductive de către debitor, ceea ce nu s-a făcut de către reclamant.

În lipsa unor probe pertinente, instanța de judecată constată că reclamantul nu a probat sub nici o formă existența acestui temei de atragere la răspundere subsidiară în privința pîrîtului, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens avînd un caracter pur declarativ.

Reieșind din cele expuse mai sus, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată este nefondată, are un vădit caracter declarativ și urmează să fie respinsă, la dosar lipsind cu desăvîrșire probe care să confirme circumstanțele de fapt la care s-a făcut referire în cererea de chemare în judecată.

În conformitate cu art. 82 CPC, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

Potrivit art. 98 alin. (2) CPC, în caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum şi taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Din prevederile pct. 1.1.14 din Anexa nr. 2 la Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023 rezultă că se scutesc de taxa de stat în instanțele de judecată reclamanții în acțiunile privind tragerea la răspundere subsidiară depuse în cadrul proceselor de insolvabilitate.

Prin prisma acestor prevederi legale, instanța de judecată ajunge la concluzia că reclamantul SRL ”Tehprotect Grup” (în procedura falimentului simplificat) este scutit de la plata taxei de stat prin lege, prin urmare nu urmează a achita taxa de stat chiar dacă a pierdut procesul.

În conformitate cu art. 238-241 CPC, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL ”Tegprotect Grup” către ***** cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Central).

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU